VISURI IMPLINITE...

Sportul a intrat aproape pe neașteptate în viața lui Trofim Lomakin. Era în 1947, la Sahalin, când un tânăr, venit pentru prima dată într'o sală de antrenament, a pus mâna pe o halteră de 90 kg. și a ridicat-o deasupra capului. Acesta a fost începutul...

Ca și marea majoritate a celorlalți campioni, Lomakin a acumulat încetul cu încetul forță, cunoștințe și experiență. La prima vedere se părea că drumul spre marile performanțe și recorduri va fi mai greu decât la alți tovarăși de sport. Și totuși ochiul priceput al antrenorului a văzut în Lomakin o mare speranță...

Trei luni după ce pusese pentru prima dată mâna pe o halteră, Lomakin a îndeplinit norma categoriei I-a, iar în mai puțin de un an a obținut și norma de maestru.

Lună de lună, an de an, Lomakin învață tehnica, își perfecționează măestria și tuturor le devine clar că antrenamentele prelungite, tendința necontenită de a găsi lucruri noi nu sunt fără rost, că forțele lui sunt gata de luptă. Lomakin începe să concureze din ce în ce mai des și performanțele cresc dela întrecere la întrecere.

In 1951 tânărul halterofil pleacă la cea de a XI-a ediție a Jocurilor Mondiale Universitare și se întoarce purtând pe piept medalia de aur a învingătorului. De două ori la rând — în Austria și Finlanda — Lomakin aduce victorii echipei sale, iar în Martie 1953 își realizează primul vis, încoltit cu ani în urmă, devenind campion unional cu o performanță de 417 kg. în triatlonul clasic.

Când auzi un muzicant virtuos ești încântat de ușurința cu care acesta execută bucățile cele mai grele și ți se pare că e un lucru simplu și ușor. Uiți pentru o clipă că ușurința aceasta este rodul unei munci enorme dealungul a ani și ani.

Când Lomakin se apropie de haltere, apucă cu mâinile sale puternice bara de oțel și o ridică ușor deasupra capului, aproape că nici nu-ți vine să crezi greutatea scrisă pe tabela de afișaj. Mișcările sportivului sunt atât de frumoase, atât de coordonate și de precise, încât din nou îți vine să crezi că totul e simplu și ușor. Și când te gândești că cercurile de metal cântăresc aproape de două ori mai mult decât greutatea corpului sportivului!

Dar iată că a venit și pentru Lomakin vremea încercărilor grele. In 1952, Trofim Lomakin pleacă la Helsinki pentru a participa la Jocurile Olimpice de vară ca membru al delegației sportive sovietice.

Este bine cunoscut pasionantul său duel cu puternicul halterofil american Stanley Stanczik. Ziarele capitaliste au făcut multă zarvă în jurul numelui lui Stanczik. Ele vedeau în american un învingător sigur. Stanczik era dealtfel un sportiv strălucit și lupta împotriva lui se arăta deosebit de grea.

Iată-i pe cei doi parteneri: Lomakin și Stanczik, în cabină, după cântarul oficial. Din sala Messuhali II se auzea până aici vuietul surd al tribunelor. Desigur că Lomakin avea emoții. Era și normal. Cine n'ar vrea să cucerească medalia olimpică de aur? Cui i-ar displace să urce pe treapta cea mai de sus a podiumului, să ocupe locul celor mai buni? Dar nu numai succesul personal îl preocupa atunci pe Lomakin. Mai era și echipa, răspunderea deosebită pe care și-o asumase față de patrie.

După două probe, ridicat și smuls, Stanczik era cu 2 kilograme și jumătate înainte. Două kilograme și jumătate! E mult. E atât de mult încât Stanczik începuse să fie înconjurat de fotoreporteri, îmbrățișat, felicitat... Ultima probă era cea în stil împins. Toți cei trei pretendenți la titlu — Lomakin, Vorobiov și Stanczik reușesc același rezultat: 160 kg. Stanczik cere să se mai adauge 5 kg. Se apropie de halteră, reușește cu un efort extraordinar s'o pună pe piept, dar nu mai poate s'o împingă. Vine rândul lui Lomakin. Pe halteră erau 165 kg. Sala amuți. Toți înțelegeau că acum se hotărăște nu numai soarta primului loc în clasamentul individual, ci și primul loc în clasamentul pe echipe. Dacă Lomakin nu va împinge această greutate, echipa Uniunii Sovietice trece pe locul doi. Cel mai clar stăruia acest lucru în mintea lui Lomakin. El s'a concentrat îndelung înainte de încercare. Apoi s'a apropiat de halteră, făcu un efort abia vizibil, greutatea se înălță și în clipa următoare se prăbuși cu zgomot înapoi pe podea. Incercare nereușită...

In sală e din nou zgomot, iar fața lui Stanczik se mai luminează. El face cu ochiul colegilor săi de echipă, zâmbește celor din jur. Acum e aproape sigur de victorie. Dar Lomakin mai are o încercare.

Intră mai mult sub halteră. Principalul e să fii calm, îi șoptește Vorobiov, deși el însuși se mișcă de emoție de pe un picior pe altul.

Și când Lomakin ridică deasupra capului greutatea enormă, sala izbucni într'un tunet de aplauze. Se aprind cu strălucire de fulger becurile aparatelor de fotografiat. Prietenii răsuflă ușurați. Greutatea a fost luată. Iar Lomakin stă în acest timp cu haltera în mâinile întinse, o secundă, două trei. Figura lui pare turnată în bronz.

Cu mulți ani în urmă, când Lomakin era copil și nici nu visa să ajungă halterofil, francezul Ferrari a stabilit recordul mondial la împins cu două mâini reușind 169,3 kg. De atunci mulți au încercat să întreacă această performanță. Mulți, dar fără rezultat. Și iată că Lomakin hotărît, la întoarcerea dela Helsinki, să încerce și el un asalt asupra recordului. Din August 1952 Lomakin a reușit multe performanțe de valoare dar niciuna nu-l mulțumea atâta timp cât recordul pe care pusese ochii stătea în picioare. Când, după un concurs doar 500 gr. i-au lipsit pentru a întrece recordul, Lomakin spuse și mai hotărît:

— Voi lupta! Voi lupta mai departe. Și din nou își aduna forțe, picătură cu picătură pentru marea întrecere. Dar iată că atunci când simțea că e gata să doboare recordul află că un alt halterofil neobosit și vechi adversar de întrecere, A. Vorobiov, a întrecut însfârșit recordul francezului. Și deși recordul s'a mai depărtat cu 700 gr. de Lomakin, acesta era fericit pentru succesul tovarășului său, pentru succesul mișcării sportive din patria sa. Și antrenamentele au reînceput cu și mai multă pasiune.

Anul acesta, în martie, Lomakin concentră într'un singur efort anii de antrenament, voința de victorie și experiența maestrului, reușind să împingă cu două mâini 170,5 kg. Prietenii săi, numeroșii admiratori și tovarăși de întrecere nici nu s'au mirat prea mult. Ei credeau în el, erau convinși că recordul mondial va pleca capul în fața lui Lomakin.

...Dacă veți intra întâmplător în sala de sport unde se antrenează maestrul emerit, campionul U.R.S.S. și campionul olimpic Trofim Lomakin, dacă îl veți vedea muncind neobosit, analizând minuțios fiecare mișcare și căutând mereu căi noi, veți fi de acord cu cei care încă cu ani în urmă spuneau:

— Dragostea de muncă, perseverența, dârzenie nelimitată — iată trăsăturile care caracterizează drumul sportiv al lui Trofim Lomakin.

DESPRE JOCUL HOCHEIȘTILOR SOVIETICI

7—3; 2—2; 6—4...

Cu aceste rezultate a luat sfârșit turneul întreprins de reprezentativa de hochei a orașului Moscova în R. Cehoslovacă. In cele trei matchuri susținute cu reprezentativa R. Cehoslovace, hocheiștii din capitala Uniunii Sovietice au realizat un scor total de 15-9. Două victorii și un match nul în fața uneia din cele mai valoroase echipe de hochei din lume, reprezintă un bilanț deosebit, o confirmare strălucită a clasei mondiale pe care o dețin acum hocheiștii Uniunii Sovietice.

In rândurile de mai jos avem prilejul să cunoaștem aprecierile făcute asupra jocului reprezentativei Moscovei, de unul din cei mai mari jucători de hochei ai R. Cehoslovace, Iosef Herman, actualmente antrenor al reprezentativei cehoslovace de hochei pe gheață.

Să-i dăm cuvântul:

Hocheiul sovietic este caracterizat printr'un joc în plină viteză, fapt care poate fi întrevăzut din această fază spectaculoasă survenită într'un match din campionatul U.R.S.S.

Jocul reprezentativei de hochei a orașului Moscova ne-a arătat că toți jucătorii acestei echipe au același nivel de pregătire, formând un colectiv bine sudat. Demonstrația pe care au făcut-o jucătorii sovietici a convins și pe cei mai pretențioși spectatori că faima de care se bucură hocheiul sovietic este pe deplin meritată. Toți jucătorii reprezentativei orașului Moscova au arătat că hocheiul pe care îl practică este de nivelul cel mai ridicat.

Jucătorii sovietici sunt patinatori perfecți. Datorită patinelor pe care le întrebuințează, ei obțin o viteză foarte mare. Aceste patine au o formă dreaptă, asemănându-se cu cele de patinaj viteză. Ele permit frânări în plină viteză, întoarceri și schimbări în direcția patinajului. Starturile rapide de pe loc, pe care le iau jucătorii sovietici demonstrează rezistența lor. Forma dreaptă a patinei are deasemeni o influență pozitivă asupra echilibrului, element pe care dealtfel se bazează jocul hocheiștilor sovietici.

COMBINAȚII SIMPLE

Jucătorii sovietici practică un joc foarte simplu dar care se arată foarte eficace. Ei caută ca, în cel mai scurt timp, să trimită pucul în suprafața de atac. Acolo se desfășoară apoi lupta pentru marcarea punctului. Fiecare jucător, indiferent de locul pe care-l ocupă pe teren, ia parte activă la jocul echipei. Pucul este de regulă pasat jucătorului care se află în poziția cea mai favorabilă. Trecerea pucului se face rapid, fără tineri și driblinguri inutile. Jucătorul care se află în posesia pucului nu face niciun pas de prisos, știind totdeauna unde trebue să paseze, sau mai bine zis, trimițând pucul jucătorului nemarcat și care se află în poziția cea mai bună. La executarea diferitelor combinații, hocheiștii sovietici folosesc feintele cu corpul sau cu crosa. Ei conduc pucul ținând crosa cu o mână sau cu amândouă. De fiecare dată, am putut observa că ei posedă o mare forță în mâini, ceeace le permite un control perfect al pucului. Combinațiile pe care le folosesc jucătorii sovietici nu sunt stereotipe și sunt executate până în cele mai mici amănunte cu o precizie matematică. Fiecare combinație se termină cu o lovitură puternică la poartă, lovitură care de cele mai multe ori este executată prin surprindere. Shoturile la poartă sunt precise și merg întotdeauna în spațiul porții, ceeace dovedește că hocheiștii sovietici posedă un antrenament special în această privință.

Toți jucătorii execută schimburi de locuri fără a micșora potențialul de joc al echipei, chiar dacă unul dintre ei trece de pe partea dreaptă spre partea stângă și invers.. Hocheiștii sovietici știu deasemenea să joace foarte bine pucul, folosind patina. Fiecare jucător știe nu numai să oprească pucul cu patina, dar, în același timp, să-l paseze unui coechipier, să-l îndrepte spre poarta adversă, și, tot cu piciorul, să-l așeze la crosă.

Succesele echipei sovietice se datoresc și condiției fizice excepționale a jucătorilor, câștigată în urma unui antrenament foarte riguros. Toți jucătorii sunt mereu în mișcare, luptă pentru fiecare puc și revin cu repeziciune din atac în apărare. Jocul fiecărui schimb (este vorba de cei cinci jucători de câmp) se caracterizează printr'o concepție sănătoasă. Ritmul rapid și inițiativa creatoare dealungul întregii întreceri îi duce la succes.

Hocheiștii sovietici atacă mai mult pe extreme, trimițând totdeauna pucul în spațiul liber, acolo unde ei știu că trebue să se găsească un coechipier. Chiar atunci când au pasat greșit, datorită vitezei cu care patinează, ei reușesc să ajungă pucul și să îndrepte greșala comisă. Fundașii nu părăsesc niciodată spațiul lor și pasează de obicei unui atacant. De îndată ce un atacant se îndreaptă spre poarta adversă, i se alătură încă un coechipier. Niciodată nu s'a întâmplat ca un jucător să atace de unul singur. Deobicei, atacurile sunt purtate de toți cei cinci jucători, iar de îndată ce pierd pucul, cu toții se înapoiază spre propria poartă, căutând să anihileze atacul advers. Un asemenea sistem de joc cere tuturor echipierilor o pregătire multilaterală, o tehnică perfectă și o condiție fizică superioară.

A fost interesant de urmărit colaborarea dintre linia de fundași și linia de atac. Atacurile erau conduse frontal și totdeauna precis. Atacanții colaborează cu apărarea atunci când nu pot să străbată singuri spre poarta adversă. In asemenea situații, ei joacă pucul împreună cu fundașii, până ce atrag un jucător advers, a cărui greșeală știu s'o folosească la maximum. Felul de joc al fiecărui schimb a arătat că toți jucătorii cunosc numeroase acțiuni de atac pe care le execută „cu ochii închiși".

Patinajul în viteză le permite jucătorilor sovietici să fie pe întreg terenul, să se afle în apropierea pucului, totdeauna cu o fracțiune de secundă înaintea adversarului. In fața porții, în special, ei luptă cu o energie deosebită pentru păstrarea pucului. Se suplinesc în așa fel unul pe celălalt, încât în multe momente ai impresia că nu pot juca unul fără altul.

O TACTICA DEOSEBITA

Tactica echipei sovietice constă în aceea că își îngrămădește adversarul în spațiul de atac, spațiu pe care îl stăpânește cu autoritate. De îndată ce reușește să facă acest lucru, joacă cu o precizie matematică. Hocheiștii sovietici pasează într'un triunghi pe care îl micșorează din ce în ce mai mult, apropiindu-se de poartă, iar când se află într'o poziție favorabilă trag puternic la poartă.

Fundașii care acoperă retragerea ajung de multe ori până în treimea de atac. Dacă pierd pucul, nu se retrag, ci caută să reintre din nou în posesia lui, înainte de a părăsi spațiul de atac. In lupta pentru puc care se desfășoară în spatele porții, iau parte întotdeauna doi jucători, fiecare venind din părți opuse, astfel că de regulă intră din nou în posesia lui.

Că echipa sovietică aplică într'adevăr la perfecție tactica pe care o alege, o demonstrează faptul că totdeauna știe cum să facă față atacurilor echipei adverse. Tactica pe care și-o propune se poate vedea nu numai în jocul cu superioritate numerică, dar mai ales în apărare. Se întâmplă de multe ori ca această echipă să fie lipsită de doi jucători și, cu toate acestea, să facă față atacului advers, ba mai mult, să reușească chiar să înscrie.

JOCUL PORTARILOR

Cei doi portari Pucikov și Mcrâtician s'au comportat foarte bine și aceasta, fără îndoială, ca urmare a unui antrenament riguros. Ei erau foarte bine pregătiți din punct de vedere fizic, iar rutina pe care o au le-a permis să intervină totdeauna cu succes.

Pucikov și Mcrâtician au intuiția jocului, reacționează rapid la cele ce se petrec în jurul lor, urmăresc cu o atenție deosebită jocul, sunt în continuă mișcare, agili și curajoși. Desele lor ieșiri din poartă sunt precise și calculate. Plonjarea la picioarele adversarului dovedește că sunt siguri și plini de curaj. Felul în care își apără ei poarta se aseamănă foarte mult cu ceeace fac portarii în alte două sporturi ca: hochei rusesc și fotbal. Prin poziția pe care o au în poartă, ei pot să intercepteze loviturile, pe care le resping întotdeauna în părțile laterale ale porții, în așa fel ca pucul să fie mereu în joc. Ei folosesc foarte bine crosa, reușind de nenumărate ori să paseze pucul unui coechipier care așteaptă dincolo de linia albastră. Ei cad pe ghiață pentru a opri pucul numai în situații în care adversarul are superioritate numerică în fața porții.

CE A INVAȚAT ECHIPA NOASTRA

Jocurile cu echipa reprezentativă de hochei a Moscovei au constituit pentru echipa noastră un prilej de a-și însuși prețioase și folositoare învățăminte care ne vor ajuta în pregătirea pentru viitoarele întâlniri internaționale. Aceste întâlniri ne-au demonstrat din nou că o victorie se poate obține numai datorită jocului colectiv, iar jocul individual nu se poate compara niciodată cu jocul întregii echipe.

In întâlnirile cu hocheiștii sovietici noi am putut face o comparație între jocul de școală veche, în care se punea mai mult accent pe jocul individual, cu jocul de școală nouă, unde colaborarea dintre toți jucătorii echipei e chezășia succesului.

Ne așteaptă o muncă foarte grea. Insă numai aplicând metodele hocheiștilor sovietici, vom putea ajunge la succes. Tehnica individuală, driblingul, care duc la individualism, sunt foarte înrădăcinate la jucătorii noștri, acest joc, deși are momente frumoase și place, nu duce la victorie. Noua școală pe care a creat-o hocheiul sovietic, se bazează în primul rând pe viteză. Nu putem spune că noi nu practicăm un joc rapid. Totuși, înțelesul jocului rapid trebue privit într'o formă mult mai largă. Viteza se vede într'un astfel de joc în tot: în mișcarea jucătorului, în felul cum execută acțiunea, în schimbarea direcției pucului la oprire și, în special, la repetarea starturilor. In același timp, trebue să antrenăm jucătorii pentru ca ei să capete o rezistență mai mare și, mai ales, trebue să ajungem ca toți jucătorii să lupte cu dârzenie pentru puc. Este deasemenea necesar ca jucătorii noștri să-și păstreze calmul în tot timpul jocului și să învețe să tragă la poartă cu mai multă precizie.

Jocul hocheiștilor sovietici ne-a fost de un real ajutor pentru munca noastră viitoare și suntem siguri că învățămintele lui ne vor ajuta să obținem în viitor noi succese.

IOSEF HERMAN
antrenor al reprezentativei de hochei pe ghiață a R. Cehoslovace